

leingi hon ætlaði sær at vera í Føroyum, svaraði hon, at hon fór at vera líka so leingi sum Gunhild.

Útförð á Sælandi

Pápin helt, at so leingi kundi hon ikki vera inni hjá fólki, men vinkonurnar vóru kortini heima í Føroyum summarfrítíðina á támb.

- Foreldrin hjá Kirsten vóru eisini ógvuliga góð við meg, og gjørdi alt tey vóru ment fyr, at eg skuldi fáa góðar upplivingar í Danmark. Einu ferðina lænti pápi Kirsten ein bil frá einum vinmanni, so eg skuldi sleppa at síggja ymiskt á Sælandi.

- Vit endaðu rundferðina

við at vitja á einum slotti, og eg var hugtikin av øllum, sum eg sá. Helst havi eg ikki sagt so nógv, tí eg dugdi ikki væl at tosa danskt, men Kirsten minnist, at eg fekk eyga á ein gris uttan fyrri slottið. Slíkt hevði eg ikki sæð áður, og tí havi eg verið so upptikin av grísinum.

- Eg gloymi ongantíð hesa ferðina, og alt tað, vit sá henda dagin, men hatta við grísinum havi eg gloymt, sigur Gunhild.

Tá vinkonurnar komu aftur til Danmarkar eftir summarfrítíðina í Føroyum, fór Gunhild aftur í skúla, men tá var Kirsten liðug og

Tá Kirsten Johansen, operasangari frætti, at tveir tónleikarar, sum hon vanligar arbeiðir saman við í Danmark, vóru í Føroyum í dagnum hon vitjandi vinkonuna, gjørdi tey av at skipa fyrri konsertunum í Havn

Tvær konsertir:

Ein heilsan til Føroyar

Í annaðkvöld og týskvöldið í næstu viku skipar Konsertfelagið fyrri tveimum konsertum í Havn, har Kirsten Johansen, operasangari á Kgl. Leikhúsinum í Keypmannahavn, saman við kendu tónleikararum Søren Johannesen, organisti, og Ib Nielsen, floytuspeglara, fara at framfæra lýrisk verk eftir Schubert, Richard Strauss og Mahler. Kirsten Johansen fer m.a. at framfæra Ave Maria, og sangir eftir danska tónskáldið Karl Nielsen.

Kirsten Johansen hevur eina ferð áður havt konsert í Havnar Kirkju, saman við Kanny Sambleben, violinisti, og Oddvør Johansen, organisti.

Av tí at tónleikararnir, sum Kirsten Johansen vanligar arbeiðir saman við í Danmark, eisini eru í Føroyum í vikuskiftinum, hildu tey, at tað kundi verið áhugavert at skipa fyrri konsert, tá tey nú øll vóru stóð í Føroyum.

Donsku tónlistarfólkini bjóða fólki til hesi bæði tiltøkini, sum eina heilsan til føroyingar í sambandi við danska mentanarárið 1996. Tey gera, hesa ókeypis, men hava fingið stuðul frá Konsertfelagnum.

Konsertin í Listaskálanum verður sunnudagin 17. mars kl. 16, og kirkjukonsertin í Vesturkirkjunni týsdagin 19. mars kl. 20.

Gunhild Michelsen hevur funnið fram rúgvismikla myndatiltakið frá árunum, sum hon og vinkonan Kirsten Johansen hava sum minni frá upplivingum gjøgnum árin, og tær hava avgjørt nógv at práta um, nú tær aftur hittast í Havn

fekk ymiskt fyrifallandi arbeiði, til hon fór á konservatorið og seinni fekk privata sangundirvising.

Útbúgving innan tónleik

Hon var við í sangleikunum, sum vóru so væl umtóktir í sjeytiárunum, eitt nú var hon við í „Jesus Christ Superstar“, har m.a. aðrir Eddie Skoller var ein av høvuðsleikararunum.

Hóast vinkonurnar fóru í hvør sína ætt, so hittust tær heima hjá Kirsten í vikuskiftinum, eins og árið fyrri. Síðani gekk tíðin og vinkonurnar giftust og fingu børn í hvør sínum landi. Tá börnin vóru smá, vóru stundirnar til brævskrivning og vitjan ikki til staðar, men kortini varðveiddu tær sambandið.

I dag eru börnin tilkomn, og møguleikarnir at ferðast og tosa í telefon eru góðir.

- Hóast vit skriva long brøv til hvørja aðra, so er telefonin góð til at taka. Trupulleikin er bert, at samrøðurnar ofta eru eins drúgvur og brøvini, men vit hittast ið hvussu so er eina ferð árliga, sigur Gunhild.

- Hvønn týðning hevur livslanga vinarlagið havt fyrri teg?

- Tað hevur havt nógv at týða - ikki bara fyrri okkum báðar - men fyrri øll í báðum familjum, systkin og foreldur, sum hava verið um okkum báðar. Vit báðar kennast so væl - ikki eins og maður og kona - men næstan líka væl. Vit hava fylgt við livinum hjá hvørjari aðrari øll hesi árin og eiga nakað felags, sum eingin annar eigur, sigur Gunhild.

Kirsten: - Tað hevur fyrst og fremst týðning, at vit sum menniskju kenna hvørja aðra so væl, og at

familjan í Føroyum er vorðin ein partur av mínari familju í Danmark. Tað, at hava varðveitt vinar sambandið frá ungum árum av og fram til nútíðina, ger tað virðismikið í sjálvum sær, sigur Kirsten Johansen, sum í løtuni venur á Kgl. Leikhúsinum. Hon er við í operuni „Skæbnens Magt“ eftir Verdi, sum verður framförd umstutta tíð.

Vitja fólk og syngja í Funningi

Ferðin í Føroyum er væl skipað. Gunhild arbeiðir sum ferðaleiðari í nógv ár, og hevur fyririkið seg til at taka imóti vinkonuni á flogvøllinum. Síðani gongur leiðin til Funnings at vitja Marcus Køtlum, og tey tryggleja seg sum altíð at hittast.

- Vit fara at skipa fyrri lítla kirkjukonsert í Funningi, og hon verður í innihaldi soleiðis, at sangurin situr til vøkrum kirkjuna har, sigur Kirsten Johansen í telefonini.

Kirsten Johansen hevur ikki bert vinarbondini í Føroyum at dúva uppá. Mamma Kirsten segði einaferð Marcus Køtlum, at ein føroysk kvinna í 1865 giftist inn í familjuna hjá henni. Hon æt Anna Maria Hansen. Marcus hevur kannað gomul skjól, og funnið fram til Anna Maria Hansen var úr Bajansstovu í Havn.

- Eg plagi tí at arga Kirsten við, at hon er av sangfróðari familju í Havn, og at hon helst hevur fingið sanggávarnar úr Føroyum, sigur Gunhild.

Framhald av síðu 15

vóru tær á vetri. Hetta høvdu tey aldri sæð áður. Tað var ólíka vakrari her enn við strendurnar í Suðuronglandi, og so skiltu tey eisini seyðamenninar, sum gingu og røktaðu seyðin og eisini teir menninar, sum høvdu sína dagligu gongd Norðuri í Lið og gövu seyðinum. Í Onglandi skiltu tey ikki eitt tað einasta orð av tí, ið sagt varð.

Hetta sá alt so ljóst út, men hugsi tykkum, tá ið rennikavin skavaði í krúllin á tykkum í vetur og pístraði hárið og tit gjørdust dravin at renna í skúlagarðinum, hvat tá við teimum fyra tjøldrunum Norðuri í Lið? Jú, tey vóru gomul nokk at vita av. Tey høvdu fingið at vita frá onkrum gomlum tjaldri, sum hevði verið har ein vetur, at liðin livdi á høgætt og her drap uppi, tá ið hann var sunnan í ættini. Her var næstan altíð livd at fáa. Men onkuntíð var kavarokið so tætt, at tað var ikki hugsingur um at bjarga sær uttan at krúpa djúpt inn í okkurt glopur og krúpa tætt hvørt til annað og royna at klára seg sum best. Júst sum tit, tá ið tit skultra tykkum og troka tykkum saman undir skúrnum illveðursdagur.

Okkum dāmar væl at verða samanborin við tjaldrið. Í Fuglakvæðnum verjur Tjaldrið smáfuglin imóti rovfuglum, og vildi tú ikki staðið sum ein verndari um tað, sum fritt og fagurt er, og roynt at hjálpt, har sum hjálpast kann? Tú ert kanska skóti, og har er jú ein greinin tann, at skótin skal vera góður við náttúruna. Men eg hugsi, at tjaldrið eru nógv meira at sær komin, enn vit eru. Tey fara væl um náttúruna og prýða

hana við sínum litum og sangi. Vit niðrbróta og nógv av tí, ið vit kasta frá okkum, er til ampa fyrri fuglin og fenaðin. Her eru vit rein flókatrøll. Hygg bara kring teg, hvat flytur av alskyns óruddi nú veturin er av. Plastikkposar av øllum sløgum, litað innpakkingarpappir í øllum alabogalitum og hundratals tyggiummiskvøtti undir gómunum, sum eru kroyst niður í asfaltið næstan allastaðni. Her er munurin stórir. Vit flyta ikki suður í heitari lond, tá ið veturin nærkast. Tað hevði verið ein góð hjálp fyrri dálkingina, um so var. Vit eru noyðt at verða her veturin av. Vit hava í hundraðir av árum latið lágtrýst og hátrýst, landnýrting og landsynning, mána og sól farið um okkum dag og nátt. Hetta hava vit klárast higartil og tjøldrið við. Men skal tann dálking fara fram, sum hon ger í dag, í 1000 ár, so verður lítið um okkum. Tað munar lítið bert henda eina dag at standa og rósa tjaldtrinam og syngja: Tjaldur ver vælkommið til okkum heim! og so gloyma, hvat tað er, sum fuglurin stendur fyrri. Lágtrýstini og hátrýstini - veðrið og vindin eru vit ikki harrar yvir, men tú ert harri yvir tí dravi, ið dettur frá tær. Tak tað upp og sting tað í okkurt ruskflát, meðan tjaldrið sær, so tjaldrið kann siga: Har gongur ein Guds vinur, sum vil mær væl. So kann regn vera regn, og vindur vera vindur, lágtrýst og hátrýst vera lágtrýst og hátrýst. Tá er frøi á fuglinum, lærarum og børnum - og alt gongur upp á stás. Hugsu um hetta, og tak tað til eftirtæktar!!!

Fríts,
12. mars 96